

Aquest lloc fa servir galetes de Google per oferir els seus serveis i analitzar el trànsit. La teva adreça IP i el teu agent d'usuari es comparteixen amb Google, juntament amb mètriques de rendiment i seguretat, per garantir la qualitat del servei, generar estadístiques d'ús i detectar i solucionar els usos abusius.

MÉS INFORMACIÓ D'ACORD

PARAULES DES DE SOLSONA

"A L'ATZAR AGRAEIXO TRES DONES:
HAVER NASCUT DONA, DE CLASSE BAIXA,
NACIÓ OPRIMIDA, I EL TÈRBOL ATZUR
DE SER TRES VOLTES REBEL·"
MARIA MERCÈ MARÇAL

[Llibres públicats](#)
[En femení I](#)
[En femení II](#)
[En femení III](#)
[Records de mestres](#)
[Biografies](#)
[Simoneta](#)
[Teatre](#)
[Alguns premis](#)

La vescomtessa

dijous, 21 de juny de 2018

Antònia Boronat i Espasa

Va néixer a Juneda el 17 de gener de 1932. Era la gran de quatre germans d'una família de pagès. Ella, de petita, ja deia sempre que volia ser mestra i ja hi jugava amb les seves germanes petites.

A Juneda, com en la majoria de pobles i ciutats, hi havia monges que, de manera privada, es dedicaven a l'ensenyament; però a l'Antònia, els seus pares, la van portar a l'Escola Nacional de Juneda, que era pública. Hi va començar a anar als sis anys. En acabar l'horari de classe quotidià, el mestre encara feia repàs als nens que es volien quedar. I l'Antònia, com que l'escola li agradava molt, ben aviat s'hi va apuntar.

Quan tenia vuit anys, el mestre, com que ja la veia preparada, li va fer la prova d'ingrés per saber si podia anar a fer l'examen amb els nens i nenes que havien complert els nou anys —que era l'edat de fer la prova. Com que el va saber superar, la va deixar anar a Tarragona, on s'havien d'examinar, amb els seus companys. I va aprovar l'ingrés amb vuit anys.

Com que, a més a més, va treure bona nota, es va presentar a un altre examen per veure si podia aconseguir una beca. I la hi van concedir. I va mantenir aquella beca, amb molt bones notes, fins que va acabar els estudis de Magisteri.

El batxillerat també el va estudiar a l'escola de Juneda amb els quatre mestres que hi havia, per a les diferents especialitats. Com a totes les escoles, també hi havia el típic professor rabüüt. Tot i estar permès, però, mai no els va picar. Amb tot, als vaillets empipadors que li destorbaven les classes, els amenaçava cridant-los que els penjaria d'un clau al sostre. A ella, mai no van haver de dir-li res perquè sempre es portava bé.

Els exàmens de batxillerat s'havien de fer per lliure a Lleida. Eren molt difícils i li feien una mica de por perquè era una nena tímida. La situació també imposava molt: hi havia una tarima amb una taula allargada i sis professors asseguts al darrere, disposats a examinar. L'alumne havia de pujar a la tarima per un escalonet de fusta. Els professors feien les preguntes de les diferents matèries i s'havien de respondre al moment. Si no es responien, passaven de seguida cap al professor següent i a la pregunta següent. Aquesta rapidesa exigida en les respostes la posava força nerviosa i s'havia de controlar per no fer-ho malament. Sempre va respondre bé i va aprovar. Si no, hauria perdut la beca que li calia per seguir estudiant.

A casa no li haurien pogut pagar els estudis de magisteri que va cursar a les monges de Lestonnac, a Lleida. Amb els

Etiquetes

- Alguns premis (6)
- En femení (37)
- En femení II (28)
- en femení III (18)
- La vescomtessa dissortada (36)
- Llibres de biografies femenines (1)
- Llibres publicats (14)
- Records de mestres (22)
- Senyores solsonines (18)
- Simoneta (404)
- Teatre (2)
- Textos publicats (5)
- Una assassina massa jove (5)

Mad Griff

Em sento solsonina d'adopció i vull fer aquest blog per compartir amb la meua família, els meus amic@s, (potser també eneamigues?), company@s i, a ser possible, antic@s ex-alumne@s, la meua nova vida, la de la Mad Griff.

[Visualitza el meu perfil complet](#)

Arxiu del blog

- ▶ 2023 (37)
- ▶ 2022 (53)
- ▶ 2021 (46)
- ▶ 2020 (75)
- ▶ 2019 (75)
- ▼ 2018 (67)
 - ▶ de desembre (4)
 - ▶ de novembre (5)
 - ▶ d'octubre (9)
 - ▶ de setembre (4)
 - ▶ d'agost (7)
 - ▶ de juliol (9)
 - ▼ de juny (8)

Aquest lloc fa servir galetes de Google per oferir els seus serveis i analitzar el trànsit. La teva adreça IP i el teu agent d'usuari es comparteixen amb Google, juntament amb mètriques de rendiment i seguretat, per garantir la qualitat del servei, generar estadístiques d'ús i detectar i solucionar els usos abusius.

MÉS INFORMACIÓ D'ACORD

Formació del Espiritu Nacional.

Per poder tenir el títol, a més a més, era requisit imprescindible haver fet el curs del Servei Social de la Falange.

El Servei Social havia estat establert el 7 d'octubre de 1937 mitjançant un decret oficial que obligava les dones a la prestació d'aquest servei. Era un deure per a totes les dones entre disset i trenta-cinc anys que havia estat concebut com l'equivalent del Servei Militar masculí.

Consistia en una sèrie d'activitats de caràcter adoctrinador, amb lliçons sobre el nacionalsindicalisme, les estructures d'estat, com ser una bona mestressa de casa i una bona mare. Es feien fer tasques domèstiques i s'obligava a treballar en menjadors infantils, tallers o hospitals. També eren obligatòries activitats esportives, fonamentalment gimnàstica, ja que es considerava que per ser bones mares i mestresses de casa, les dones havien de tenir bona salut i estar en bona forma física. La durada del curs era de sis mesos ininterromputs o bé per fraccions de no menys d'un mes, per un període no superior als tres anys.

A partir de la dècada dels anys quaranta, quan el Servei Social ja només depenia de la «Sección Femenina de la FET i de las JONS», es va afegir l'obligació de lliurar una canastreta amb roba de nadó. I l'Antònia va fer una camisola amb mànigues i una sense, un jersei i unes calces d'aquelles que en deien triangle perquè justament eren un triangle de roba que, amb una veta a cada extrem, es lligava per davant. A algunes noies, aquesta canastreta els la feia una modista.

Quan va obtenir el títol, amb divuit anys, encara era massa jove per poder treballar oficialment. Se n'havia de tenir dinou. Llavors, els mestres de Juneda li van demanar que els ajudés a l'escola pública. I ho va fer tot un curs sense cobrar res. Però ella sempre va estar molt agraïda als seus mestres, tant que fins i tot els va convidar al seu casament.

Amb l'edat requerida, va anar per demanar plaça i va buscar una localitat que no fos massa gran. La va trobar a Lladurs del Solsonès, que tenia uns cinc-cents habitants, i li va semblar que, per començar, ja li esqueia. La plaça es podia sol·licitar en funció de les notes que s'havien obtingut als exàmens. Com que ella les tenia bones, la va aconseguir.

Abans d'acceptar la plaça, el que solien fer els mestres era visitar la localitat. I l'Antònia, acompanyada per la seva tieta modista, es va disposar a viatjar a Solsona per poder arribar des d'allí fins a Lladurs. Van agafar el cotxe de línia i, ben marejades, van baixar davant de l'Hotel Sant Roc, on es van instal·lar. No van trobar cap cotxe per anar fins a Lladurs i, al final, la família d'una amiga seva d'estudis a Lleida, la Núria Rius, com que tenien una propietat en aquell terme, les van pujar fins a cal Cinca. Ella es pensava que era un poble de cinc-cents habitants, com havia llegit a la descripció de la plaça, però va resultar que era una plaça rústica d'aquelles que arplegaven un munt de cases, de diferents municipis. A ella, li tocaven tots els nens de Lladurs, Timoneda, Montpol i la Llana.

A casa Cinca no la van voler a dispesa perquè l'any anterior havien tingut una senyoreta madrilenya amb tan abusiva exigència que els havia fet anar a tots de corcoll durant molts mesos.

La tieta, en adonar-se d'aquella situació, es va posar mosca, i veient que tot eren boscos —als quals elles no estaven acostumades a Juneda—, va proposar a la neboda d'anar-se'n immediatament; no fos que d'aquell munt d'arbres en sortís algun tigre o lleó. Però l'Antònia li va explicar que s'havia de quedar per força perquè, si no, perdria tots els drets.

Llavors se'n van anar cap a una altra casa, la família de la qual tenia també un nen a l'escola —al Corral de Cinca— i allí ja la van voler. S'hi va quedar cinc anys i hi va estar molt bé.

L'Antònia amb el primer grup d'alumnes, l'any 1952, a l'escola de Lladurs.

Aquell dia tres nens (els que porten guants) feien la Primera Comunió.

Hi va arribar el 27 de gener de 1952 quan tot just acabava de complir els vint anys.

L'escola era nova, tenien estufa de llenya, pissarra, dos mapes i un globus terraqüi, aigua, llum, vàter (que ja no era comuna) i una mica de jardinet. Com que a Juneda tenien molta fruita ella hi va portar un cirerer, que encara ara fa cireres.

Era una de les escoles més maques del moment.

A l'escola hi havia un total de dinou alumnes d'entre sis i catorze anys. Al vespre l'Antònia es preparava les lliçons de manera que les poguessin entendre dos cursos a la vegada: primer i segon, tercer i quart, cinquè i sisè, i setè i vuitè. I feia

Maria Corominas i Balletbó

Records de mestres

Les dones dormim amb l'enemic

Alguna idiota se'ls posarà!

▶ de maig (4)

▶ d'abril (4)

▶ de març (5)

▶ de febrer (4)

▶ de gener (4)

▶ 2017 (44)

▶ 2016 (46)

▶ 2015 (52)

▶ 2014 (12)

▶ 2013 (28)

▶ 2012 (60)

Aquest lloc fa servir galetes de Google per oferir els seus serveis i analitzar el trànsit. La teva adreça IP i el teu agent d'usuari es comparteixen amb Google, juntament amb mètriques de rendiment i seguretat, per garantir la qualitat del servei, generar estadístiques d'ús i detectar i solucionar els usos abusius.

MÉS INFORMACIÓ D'ACORD

més facilitat.

Com que els diumenges no es feia res de divertit, l'Antònia va proposar al rector d'organitzar alguna vetllada religiosa i acabar-la amb una ballada de sardanes. Al rector, per començar, li va fer mandra; però després, en veure que ella havia trobat a les golfes de la casa un gramòfon abandonat i alguns discs, s'hi va prestar i van engegar un rosari seguit d'un ball.

L'Antònia va ensenyar, als que no en sabien, a ballar i comptar sardanes. Durant aquells balls va conèixer el seu futur marit, Lluís Barbens i Babià, picador, que treballava al bosc tallant pins per a l'empresa Alter de Manresa. Aquesta empresa es dedicava a fer pals de telèfon i a untar-los amb creosota, una substància química derivada de la destil·lació de quitrans procedents de la combustió de carbons grassos com l'hulla. Aquesta substància impedia que la fusta es corqués.

L'Antònia va tornar del viatge de noces —la passejada, que es diu en aquesta zona de la Catalunya Central—, embarassada, com era habitual en aquella època. I va témer que la criatura li naixés abans d'hora perquè, si no li arribava als nou mesos, l'haurien criticat molt. Quan li va néixer el Lluís, havien passat nou mesos i quinze dies i es va quedar molt tranquil·la. El segon, no va arribar fins passats nou anys. Li va posar Antònio. Amb l'arribada del primer fill, l'Antònia va haver de renunciar a la seva plaça i instal·lar-se a Solsona amb el seu marit i la criatura. Llavors es va dedicar a portar els comptes de l'empresa del marit. Però no estava contenta.

Es va comprar els llibres per preparar oposicions. Amb tot, si s'hagués pogut quedar a Lladurs, no li haurien fet cap falta perquè els cinc anys passats en una escola rústica li permetien tenir aquella plaça sense passar oposicions. Va haver de renunciar a aquella plaça i a tot el poble els va saber molt de greu. Ella els estava molt agraïda perquè molts diumenges, quan encara no estava casada, l'havien convidada a dinar a les seves cases.

A Solsona, hi havia una mestra que tenia una escola de pàrvuls als baixos de Cal Metge Cases, al Passeig; però volia marxar a viure a Cardona i es va posar en contacte amb l'Antònia per proposar-li que li comprés l'escola. A ella, li va semblar que no ho havia de fer, però quan la mestra li va proposar al marit, a aquest li va semblar una bona idea. I va ser així com l'Antònia es va poder tornar a dedicar a la seva vocació i passió. En aquella escola hi havia més de setanta alumnes. L'Antònia va haver de treballar molt i cobrar poc. Els nens petits, a ella, no li agradaven gaire perquè sempre tenia por que se li fessin mal. Per aquest motiu, el curs següent, va donar d'alta l'escola només per a nenes i a partir de sis anys. El seu horari laboral era de nou a dotze del matí i de tres a cinc de la tarda. Més tard, l'Antònia va començar a estudiar Secretariat per poder ensenyar a les «seves nenes» a escriure a màquina, taquigrafia, càlcul mercantil i comptabilitat. Li va semblar que aquell títol també els podia ser molt útil. I al seu horari, hi va haver d'afegir dues hores més: de cinc a set de la tarda per impartir tot aquest munt d'assignatures a totes les noies que hi van estar interessades.

Les nenes d'EGB les portava a examinar a l'Escola Nacional de Solsona. Les de Secretariat, les presentava a l'Acadèmia Cots de Barcelona perquè ella havia estudiat amb els llibres d'aquesta acadèmia que, llavors, era la més important del moment. Quan l'esmentada acadèmia va obrir una sucursal a Manresa, el viatge ja se'ls va alleugerir molt i no va ser tan car. Però ella s'assegurava que les noies no perdessin els diners: si no sabien fer les tres-centes lletres per minut que exigien per aprovar, no les deixava presentar.

Moltes de les seves alumnes van treballar, amb el temps, de secretàries. I algunes de les que tenia per fer l'EGB, com que veien en l'Antònia aquella passió, també van fer Magisteri.

Quan ella va obrir la seva escola, no estava mal vist, i es considerava permès, pegar els alumnes; però no ho va fer mai. Les castigava fent deures i ella s'havia de quedar a ajudar-les. Una altra de les seves habilitats va ser fer labors. Va ensenyar a moltes nenes a fer-se l'aixovar: vànoves de ganxet, tapets, guants de malla o el que els agradava.

L'Antònia es va estar als baixos de Cal Cases durant quaranta anys, fins que va fer els seixanta-cinc. Llavors, com que tenia alguna noia que encara no havia completat el títol de secretariat, va obrir una classe, a nom del seu fill, als baixos. L'any 1969, l'Antònia tenia tots aquests nens i nenes junts a classe. de casa seva. A casa encara hi va treballar uns cinc anys més. Aquesta última etapa com a ensenyant, més aviat li va resultar

Aquest lloc fa servir galetes de Google per oferir els seus serveis i analitzar el trànsit. La teva adreça IP i el teu agent d'usuari es comparteixen amb Google, juntament amb mètriques de rendiment i seguretat, per garantir la qualitat del servei, generar estadístiques d'ús i detectar i solucionar els usos abusius.

[MÉS INFORMACIÓ](#) [D'ACORD](#)

els va preguntar per aquell endarreriment li van explicar que no havien pogut arribar abans perquè a l'escola els havien lligat a la cadira per veure si aconseguien estar-se quietes una estona. Es va fer un tip de riure i aquell dia, a ella, també se li van portar bé.

Les alumnes de la senyoreta Barbens —com li diuen elles—, encara ara li estan agraïdes i li fan cada any el «Sopar d'exalumnes de la senyoreta Barbens» que, puntualment, anuncien a la revista local perquè tothom que ho vulgui, hi pugui anar.

Fa uns vint anys que el celebren. L'Antònia té molts àlbums A l'escola de mecanografia i secretariat que ella va muntar a casa seva, quan es va jubilar, perquè alguns alumnes poguessin acabar la seva titulació. plens de fotos de sopars amb les seves nenes i algun xicot; ara ja són senyores i senyors casats i amb fills.

Per a aquests sopars, l'Antònia encara compra caramels per a totes en recordança dels esmorzars, sense classe, que els feia pel dia del seu sant i del seu aniversari. A casa preparava xocolata desfeta, afegint-hi un pot de llet condensada perquè la trobessin ben dolça i els comprava coca de pa i d'ou. Per veure hi havia fanta i coca-cola. A més, els regalava cinc caramels a cadascuna. Durant els sopars que fan cada any, elles sempre li recorden amb agraïment, aquests esmorzars sense classe. Algunes d'aquestes exalumnes li estan més que agraïdes perquè no els cobrava les classes quan sabia que anaven malament de diners. I si la situació no millorava, també els regalava el títol.

La senyoreta Barbens va ser tota una institució a Solsona i va ajudar moltes noies tant en el terreny personal com en l'àmbit professional. Els bons records de la seva vida professional encara ara li fan moltíssima il·lusió.

Publicat per [Mad Griff](#) a [0:42](#)

Etiquetes de comentaris: [Records de mestres](#)

Cap comentari:

Publica un comentari a l'entrada

Introdueix un comentari

[Entrada més recent](#)

[Inici](#)

[Entrada més antiga](#)

Subscriure's a: [Comentaris del missatge \(Atom\)](#)

Tema Senzill. Amb la tecnologia de Blogger.